

Spiritū sanctum eos accepisse: Quia ipsa ecclesia, quæ est corpus Christi, omnium gentium linguis loquitur. Quod tunc in primitiua ecclesia præsignatū est, quæ in Iudæa tantummodo gente initiata est, nunc uero ex omnibus gentibus congregata. Quomodo uero unus tunc homo loquebatur linguis, ita modo unitas sanctæ ecclesiæ omnibus loquitur linguis. Accipimus ergo & nos spiritū sanctū, si amamus ecclesiam, si charitate compaginamur, si catholico noīe & fide gaudemus. Igitur quantū quisq; amat ecclesiā Christi, tantum habet spiritum sanctum. Habemus ergo spūm sanctum, si amamus ecclesiam. Amamus autē, si in eius compage & charitate consistimus, quā Apostolus omnibus uirtutibus fiducialiter p̄posuit. Quicūque ipsam habet, cuncta habebit bona: quia sine illa nihil proderit, quicquid habere potuerit hō, de quo beatus Iacobus apostolus ait: Qui autē offenderit in uno, factus est oīis reus. De hac etiam & ipsa ueritas ait: In hoc enim cognoscent oīes quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis adinuicem.

Iacobi. 2.

Iohā. 13.

FERIA TERTIA

post Iudica. Iohannis VII.

In illo tempore Ambulabat Iesus in Galilæam. Non enim uolebat in Iudæam ambulare, quia quærebant eum Iudæi interficere. Et reliqua.

Hoc infirmitati nostræ præbebat exemplum non ipse perdiderat potestatem, sed nostram

cōsolabatur fragilitatē. Futurū erat (ut dixi) ut aliq̄s
 fidelis eius absconderet se, ne à persecutoribus inueni
 ret. Erne illi pro crimine obijceretur latibulū, p̄ces
 sit in capite, quod in membris confirmaretur. Potu
 it em̄ Christus ambulare inter Iudæos & nō occidi,
 qui ait: Potestatem habeo ponendi animā meam, & ^{Johannes}
 potestatē habeo iterū sumendi eam. Hanc potestatē
 ostendit dum uoluit, dum ad uocem illius retro ceci
 derunt, qui eum cum armis uenerunt apprehēdere.
Erat autem in p̄ximo dies festus Iudæo-
rum scenopegia. Scenopegia dies festus erat taber
 naculorū, quō Iudæi mense septimo in tabernaculis
 sub ramis arborū habitare diebus septem iubebātur,
 ad memoriā habitationis illorū in eremo. Iste erat di
 es festus, quē Iudæi magna solennitate celebrabant,
 ut reminiscerentur beneficioꝝ dñi, qui eos eduxit de
 terra Aegypti. Dies festus more Iudæorū, dicitur non
 unus dies, sed quatuor illius festiuitatis fuerunt, quasi
 unum diem festum, propter unius festiuitatis cōsue
 tudinem noiare solebant. Dixerūt ergo ad eum
fratres eius: Transibuc. ⁊ uade in Judæā.
 Fratres enim dñi usitatissimo sanctæ scripturæ mo
 re, consanguinei sanctæ Mariæ semper uirginis dice
 bantur. Nā Abraam & Loth fratres sunt dicti, cum
 Abraam patruus esset Loth. Et Laban & Iacob fra
 tres sunt dicti, cum esset Laban auunculus Iacob. Cū
 ergo audieritis fratres dñi, Mariæ cogitate consan
 guinitatem, non itē parientis ullam propaginē. Di
 ximus frēs q̄ fuerint, audiamus q̄ dixerint. Transi
binc. ⁊ uade in Judæam, vt discipuli tui vi
deat opera tua quæ facis. Opera dñi discipulos
 non latebant, sed istos latebāt. Isti em̄ fratres, id est,

consanguinei Christum consanguineū habere potuerunt. Credere aut̄ in eum ipsa propinquitate fastidierunt, ideo continuo euāgelista securus est: **Heu enim fratres eius credebāt in eū.** Quare in eū nō credebant? Quia humanā gloriam requirebant, dicere ad eum: [Transi hinc & uade in Iudæam, ut & discipuli tui uideant opera tua quæ facis.] **Nemo quippe in occulto aliquid facit, & quærit ipse in palam esse.** Si hæc facis, manifesta te ipsum mundo. Nam his uerbis ostenditur, gloriam illius carnaliter quærere eos. Quasi dixissent: Facis mirabilia, se abscondite. Transi in Iudæā, ut principatus geris, & ciuitas caput regni, uideāt mirabilia tua, Innotescere appare oībus, ut laudari possis ab oībus. Quid ergo ad hæc dñs Iesus dicit, audiamus. **Deum tempus nondū aduenit, tēpus autē uestrū semper est paratū.** Apostolus dicit, Postq̄ uenit plenitudo tēporis, misit deus filiū suum. Tēpus uero gloriæ Christi necdū uenit, cum hæc locutus est, quod illi uidentur quærere, qui ei suadebant ire in Iudæā, miracula facere mūdo, innotescere, ne latens ignobilis putaretur. Sed ille uoluit altitudinē humilitate pcedere, & ad ipsam celsitudinē per humilitatis uiam peruenire. [Tēpus autē uestrum,] id est, mundi gloriā, [semper est paratū.] Est em̄ tempus gloriæ, ut q̄ uenit in humilitate, ueniat in altitudine: qui uenit iudicāndus, ueniat iudicaturus: qui uenit occidi a mortuis, ueniat iudicare de uiuis & mortuis. **Uos ascendite ad diem festum hunc.** Quid est hunc? Vbi gloriā humanā quæratis. Quid est hunc? Vbi extēdere uultis carnalia gaudia, nō æterna cogitare. [Ego em̄ nō ascendam ad diē festū hunc, quia tempus nodum impletū]

Salu. 4.

est.] In die festo gloriam uos humanā quæritis, [me
 um uero tēpus,] id est, gloria mea, [nōdum uenit.]
 Ipse enim dies festus meus, non diebus istis percur-
 rens & transiens, sed permanēs in æternum, ipse erit
 festiuitas, gaudium sine fine, æternitas sine labe, serene-
 nitas sine nube. Hæc cum dixisset, ipse mansit in
Salilæa. Ut autem ascenderūt fratres eius,
tunc & ipse ascendit ad diem festum, non ma-
nifeste, sed quasi in occulto. Ideo non ad diē fe-
 stum hunc, quia non gloriari temporaliter, sed ali-
 quid salubriter docere, corrigere homines, de die fe-
 sto æterno admonere, ab amore seculi auertere, & ad
 deū conuerrere. Quid est autē qđ quasi latenter ascen-
 dit ad diem festum? Non uacat & hoc dñi opus. Nā
 oēs dies festi Iudæorū, in figura fuerūt. Ideo Christus
 latenter ascēdebat in eis, quia Christus latuit in illis:
 populo uero priori occultus, mō uero meliori popu-
 lo manifestus. Quia quod ille populus in umbra age-
 bar, nos uero manifesta luce facimus. Licet quidā in-
 telligere uelint, hāc dñi rñsionē, qua ait: Ego non ascē-
 do ad diē festum hūc, ad passionem illius pertinere:
 quia Chr̄s nō in festiuitate scenopegiæ, sed in festiui-
 tate paschali, qua agnus occidi solebat, crucē ascēdit.
Judei autem quærebant eum in die festo, an
 tequam ascenderet. Priores enim fratres ascenderūt,
 & non tunc ascendit ille, quando illi putabant & uo-
 lebant, ut iam hoc impleretur quod ait: Nō ad hūc,
 id est, ad quē uos uultis, primum uel secundū diem.
 Ascendit autem postea, ut euangeliū loquit, media-
 to die festo, id est, cū iam illius diei festi tot dies pra-
 terissent, quot remansissent. Ipsam enim festiuitatē,
 quātum intelligendum est, diebus plurimīs celebrāt.

Johan. 7

Dicebāt ergo: Ubi est ille? Et murmur multum erat de eo in turba. Vnde murmur: De contentione. Quæ fuit contentio? **Quidam em dicebat quia bonus est, alij autē dicebant, nō, sed seducit turbas.** De omnibus eius seruis hoc dicitur modo, quicūq; eminet in aliqua gratia. Alij dicunt, bonus est: alij, nō, sed seducit turbas. Vnde hoc: gaurā nostra abscondita est cum Christo in deo, Hoc paritur corpus Christi usq; in finē seculi à mundi amatoribus, quod tunc passus est à Iudæis murmuratoribus. **Nec dum frumentū à paleis segregatum est, ut grana frumenti cōgregent in horreū, & paleæ cōburantur in igne æterno.** Quod dictū est ergo de dño, ualeat ad consolationē, de quocūq; hoc dictū fuerit Christiano. **Nemo tñ palā loquebatur de illo propter metum Iudæoz.** Quidam dicebant, bonus est: alij autē dicebant, nō, sed seducit turbas. Sonitus eoz apparebat tanquam aridor; finiuoz: seducit turbas, clarius sonabant: bonus est, pressius susurrabant. **Modo autē fratres, quamuis nondum uenerit illa gloria Christi, quæ nos æternos factura est, mō tamen ita crescit ecclesia eius, ita em dignatus est per cuncta diffundere, ut etiā susurretur, seducit turbas, sed clarius personat, bonus est. Nam noua hæresis in angulis occulte susurrat. Christus est adoprius: sed clarius uniuersalis sanctæ ecclesiæ uox resonat, Christus est filius dei. Proprius sibilant quoque serpentino ore, Christus nuncupatius est deus: sed expressus firmiusq; fidelium omnium unanimitas clamar, Christus deus est, bonus est, uerus deus ē, teste egregio prædicatore qui ait: Quorum patres ex quibus Christus, qui est super omnia deus benedictus.**

Matth. 3